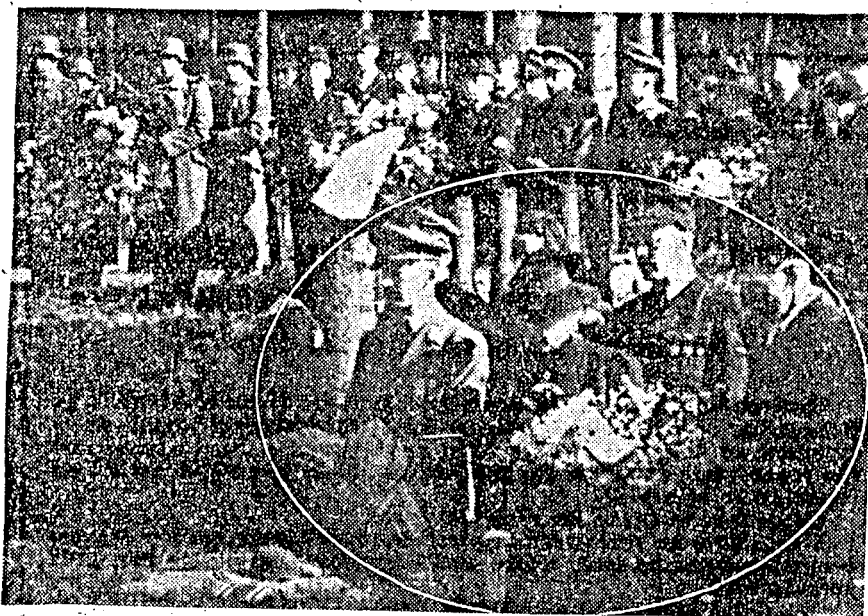

Vakker minnehøytidelighet for 44- Obersturmführer. Frisak i går.

«Ved din og dine kameraters innsats skal Norge evig
leve, og Europa leve.»

Tyskerne hylder nordmannen for innsatsen.

44-Obersturmführer Frisaks begravelse i går. Bildet er tatt mens 44-Obersturmführer Baltzer holder minnetalen. I ovalen ser vi bl. a. Frisaks søster som bringer sin bror de siste blomster. (Foto: Fritt Folk.)

44-Obersturmführer Erik Frisak, som avgikk ved døden i et krigslasarett i Oslo 16. april, ble i går bisatt ved en vakker høytidelighet på heltekirkegården ved Ekeberg. Det var mange mennesker til stede ved bisettelsen til denne frivillige norske kjenner. Foruten slekt og familie var et æreskompani fra Waffen 44, et musikk-korps fra Wehrmacht, en mengde hirdfolk og medlemmer av Germanske 44 Norge til stede.

Høytideligheten ble innledet med en sørgemarsj, deretter trådte 44-Obersturmführer Baltzer, en fører i Germanische Leitstelle, fram og holdt minnelen. Han sa bl. a.:

«I denne vakre vår må vi igjen beklage at en kamerat er død, en kamerat som forstod sitt fedrelands redning og framtid og samtidig trodde på det nye germanske Europa. Livet satte han inn for det nye Europas framtid. Erik Frisak var soldat, også i den gamle norske hær, fordi han forstod sitt land og sitt folk. Han skjønte hvor faren truet og derfor meldte han seg også i juli 1941 til kamp mot bolsjevismen, og siden har han kjempet som en av de beste og mest pliktoppfyllende. Legionærene vil aldri glemme ham i skyttergravene der foran Leningrad, hvor han ikke bare viste seg som den beste kjenner, men også som den beste kamerat. Da sønnen hans falt i kampene nede i Kaukasus i 1942 var det et hardt slag, men ut av sorgen vokste det i faren en øket kampvilje som også kom til uttrykk. Frisak hadde ellers ikke bare gode dager. Hans hustru var også død. Det viser litt av hans germanske innstilling og vår felles sak at hun var

av tysk ætt og fulgte med ham etter studietiden i utlandet.

Alle vet at Frisak ved fronten ikke bare var militær, men også politisk soldat. Han klargjorde bedre enn mange andre grunnene til krigen, faren som alltid truet fra øst og at det står om liv og død for hele den germanske rase. Likegyldig om vi er nordmenn, dansker eller nederlendere, mente Frisak, har vi bare ett å gjøre: å kjempe sammen med våre tyske brødre til seieren er nådd. Det spiller i den forbindelse ingen rolle om vi må ofre vårt eget liv for folket og slekten som følger etter oss. Mennene forstod ham så godt og de kjempet i hans ånd. Selv mistet han livet, som sin sønn, men det nye

Norge og det nye Europa vil leve, og jeg er forvisset om at det er den beste lønn kamerat Frisak kunde få for sin innsats.

Vi sørger over deg, Erik Frisak, vi og dine norske kamerater som var med deg ved fronten. Du har selv ved fronten måttet begrave mange kamerater som falt i kamp for Norge. Du tilhører disse kamerater og helter, og du vil allikevel blant oss leve ufor-glemmelig videre, gjennom ditt minne og dine barn. 44 er og blir en stor familie, hvor ditt eksempel vil leve videre med oss. Vi vil ikke sørge. Døden har tatt deg. Neste gang kan det være vår tur. Men på grunn av innsatsen skal Norge evig leve, Europa leve.»

Taleren lå deretter ned en vakker krans fra sjefen for 44-Hauptamt, 44-Obergruppenführer Berger, med en personlig og varm hilsen. Videre ble det nedlagt en mengde kranser på baren, bl. a. fra ministerpresident Quisling, 44-Obergruppenführer und General der Polizei Rediess, familie, hird, Germaniske 44 tyske tjenestesteder og andre.

Etter æressalutt og at musikken hadde spilt troskapsmarsjen til 44, ble den vakre høytidelighet avsluttet. Den gjorde et dypt inntrykk på de mange frammøtte og gav alle forståelsen av hvilken betydning de frivilliges innsats har for land og folk.

109799